

LOVE & LUCK

O CĂLĂTORIE NOROCOASĂ
PRIN IRLANDA

• JENNA EVANS WELCH •

Traducere din limba engleză de
DANA POPESCU

București, 2019

Dragă Inimă Frântă,

Oare ce vezi cu ochii mintii atunci când te imaginezi călătorind prin Irlanda? Cântece de pahar strigate în gura mare, într-o cărciumioară gălăgioasă, cu lumină difuză? Castele bântuite? Te închipui oare alergând în picioarele goale pe un câmp de trifoi cu patru foi? Sau poate îți vine în cap cântecul ăla vechi al lui Johnny Cash: *verde, verde, patruzeci de nuanțe de verde.*

Indiferent ce îți-ai imaginat, draga mea prietenă nefericită, pot să-ți spun cu toată convingerea că te înseli. Nu zic că n-o să te trezești cântând *All for Me Grog*¹ prin vreun bistrou din Dublin sau că n-o să-ți petreci câteva după-amiezi pășind pe terenurile inundate ale castelelor. Spun doar că această excursie îți va întrece cu mult toate aşteptările. Nu mă crezi? Așteaptă până când vei ajunge pe Faleză Moher, cu părul spulberat de vânt și cu inima bubuindu-ți în piept. Și după aceea mai vorbim.

Știi că te simți fragilă acum, porumbița mea, aşa că o să-ți povestesc totul îndată. Ești pe punctul de a te îndragostii lulea de o țară care nu numai că o să-ți vindece sufletul rănit, dar o să te și provoace în toate chipurile

¹ Cântec popular irlandez. (N. tr.)

posibile. E momentul să-ți deschizi geanta de voiaj, mintea și, mai ales, acest ghid de călătorie, întrucât nu sunt doar o expertă nesuferită în tot ceea ce înseamnă Irlanda, ci și o expertă la fel de nesuferită în materie de inimi rănite. Consideră-mă, aşadar, un ghid doi în unu. Știm cu toții că există peste o sută de ghiduri de călătorie despre Irlanda, și totuși tu l-ai ales tocmai pe acesta.

Ai nimerit în locul potrivit, scumpele. Insula de Smarald¹ nu e singurul loc din lume unde îți poți obloji inimioara, însă cu siguranță este cel mai bun.

Crede-mă.

P.S.: Nu demult, într-o amiază, pe când mă aflam în Comitatul Clare din Irlanda, am numărat nu mai puțin de patruzeci și șapte de nuanțe de verde.

„Introducerea” volumului *Irlanda pentru cei cu inima frântă — un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald*, ediția a treia.

¹ Numele sub care mai este cunoscută Irlanda, datorat culorii care predomină în peisajele acestei țări. (N. red.)

Prolog

„CEA MAI ORIBILĂ VARĂ DIN LUME!”

Asta gândeam când m-am prăbușit. Nu mi-am spus: „Vai de mine, cad!”. Nici „Tocmai l-am împins pe frate-meu de pe Faleza Moher”. Nici măcar „O să mă omoare mătușă-meа fiindcă i-am distrus ziua cea mare”. Am gândit doar atât: „Cea mai oribilă vară din lume!”.

Ați putea spune, pe drept cuvânt, că nu îmi stabilisem bine prioritățile. Iar eu nu eram într-o formă bună după ce am ajuns la poalele dealului.

După ce m-am oprit din rostogolit, în cele din urmă, și eu, și rochia de firmă în care eram îmbrăcată trecuserăm prin cel puțin zece băltoace cu noroi. Acum zăceaem într-o substanță care categoric era produsă de vite. Balega de vacă nu era însă cel mai neplăcut aspect. La un moment dat, în cădere, mă lovisem de ceva dur și plămânii mei încercau cu disperare să-și aducă aminte ce aveau de făcut. *Inspirăți*, îi imploram eu. *Pur și simplu inspirați*.

Într-un târziu, am luat o gură de aer. Am închis ochii și m-am străduit să inspir și să expir, numărând până la cinci, ca

Respuțatunci când rămâneam fără aer — lucru care mi se întâmpla mult mai des decât oamenilor obișnuiți.

Am ceea ce antrenorul meu de fotbal numește „factorul de agresiune”. Adică, ori de câte ori avem meciuri cu echipe ale căror jucătoare par să fie niște barbari cu codite, știu sigur că am să rămân în teren pe toată durata meciului. Sunt expertă în a rămâne fără aer. Dar de obicei, atunci când mi se întâmplă, port jambiere și șort de fotbalist, nu ruj și pantofi de firmă, cu toc înalt.

Unde e Ian? M-am rostogolit pe o parte, căutându-mi frațele din priviri. La fel ca mine, zacea prăbușit pe spate și era pe jumătate dezbrăcat de sacoul bleumarin, cu capul către vale, spre locul în care parcasează toate autocarele immense care transportau turiști. Spre deosebire de mine, el nu mișca.

Deloc.

Nu! Am țășnit în picioare, cu privirea încețoșată de panică. Tocurile îmi străpungeau tivul rochiei și mă chinuam să mă descâlcesc, derulând în minte scene din filmulețele despre acordarea primului ajutor, pe care ne puneau să le vizionăm la cursul de igienă și sănătate. Oare trebuia să încep cu respirația gură la gură sau cu altceva? Cu compresiuni toracice? De ce naiba nu fusesem mai atentă la cursul de sănătate?

Când eram pe punctul să mă năpustesc asupra lui, frațele meu a deschis ochii.

— Ian? am șopit.

— Mamă! a îngăimat el, mijind ochii și ridicând câte un braț, pe rând.

M-am lăsat să cad la pământ, străbătută de un val de ușurare, cu ochii împânziti de lacrimi. Adevărat, îmi împinsese em fratele de pe faleză, dar nu-l omorâsem. Mă simteam ușurată.

— Avansați, vă rog! Priviți în direcția asta.

Am înghețat. Vocea avea accent britanic și răsună mult prea aproape de noi.

— *Hag's Head* e puțin mai în față. Hopa! Priviți! Văd niște nuntași pe deal. Ia uitați ce mireasă frumoasă! Şi... Vai de mine! Cred că tocmai și-a pierdut una dintre domnișoarele de onoare. O domnișoară de onoare micuță, cu rochie de culoarea lavandei. Bună, domnișoară de onoare! Ești bine? Se pare că ai tras o căzătură pe cinste.

M-am întors rapid, pregătită să mădezlănțui asupra persoanei care mă numise „domnișoară de onoare micuță, cu rochie de culoarea lavandei”, însă ceea ce am văzut m-a făcut să-mi doresc să fi fost mult, mult mai mică. Nu numai că aterizasem împreună cu Ian mai aproape de potecă decât crezusem, dar, în plus, dădusem nas în nas cu o duduie ghid turistic, îmbrăcată într-un poncho roșu ca cireșele și purtând o pălărie largă, care conducea un grup de turiști absolut fermecați de spectacol. Niciunul nu privea însă peisajul măreț și nici nu admira mireasa cea frumoasă — care, din întâmplare, era chiar mătușa mea, Mel. Se uitau *la mine*. Toți treizeci.

Ai fi zis că până atunci nu mai văzuseră o bătaie în plină nuntă.

Adună-te.

M-am ridicat și mi-am aranjat rochia.

— O simplă tumbă, nimic mai mult, am rostit eu cu voiozie.

„Tumbă” nu era un cuvânt din vocabularul meu uzuial. Şi al cui era glasul ăla vesel, robotic, care-mi ţăşnise de pe buze?

Doamna ghid şi-a aşteptat vîrful umbrelei spre mine şi a întrebat:

— Chiar ai căzut de pe dealul ăla înalt?

— Se pare că da, i-am răspuns, la fel de voioasă.

De fapt, aş fi vrut să spun: *Nu, doar trag un pui de somn într-o rochie plină de balegă.*

L-am privit pe Ian. O făcea pe mortul. Convenabil, ce să zic!

— Eşti sigură că te simţi bine? s-a interesat femeia.

De data asta, i-am vorbit pe un ton care-i sugera să o ţeargă de aici cât mai repede:

— Sunt sigură.

A funcţionat. Tipă s-a încruntat o clipă la mine, după care şi-a ridicat umbrela, ţăţâind dezaprobat spre grupul de turişti. Aceştia au pornit fără tragere de inimă, asemenea unui miriapod uriaş, călăuzit de un creier unic. Cel puţin au plecat.

— Ai fi putut măcar să mă ajută să scap de ghid! i-am strigat eu lui Ian, care în tot acest timp rămăsese nemîscat.

Nu mi-a răspuns. Tipic. În ultimele zile, abia dacă se mai uită la mine, cu excepţia ocaziilor când mă bătea la cap să le spun alor mei ce se petrecuse, de fapt, în vară. Nu-l puteam învini. Nici *eu* nu mă mai puteam uita la mine. Din cauza mea începuse toată încurcătura.

O picătură de ploaie a aterizat pe mine. Apoi alta. *Pe bune?* Acum? Am privit cerul cu reproş, mi-am adăpostit faţă în scobiitura cotului şi am început să-mi evaluez opţiunile. Mă puteam

ascunde într-unul dintre magazinele de suvenire, săpate în faţada falezei, ca nişte case de hobiţi, sau puteam alege cealaltă opţiune, singura rămasă: să mă întorc la petrecere, acolo unde mama aştepta cu o falcă în cer şi cu una-n pământ. Sub nicio formă nu aveam de gând să mă aşez dinaintea plutonului de execuţie, dacă nu era absolut necesar.

Ascultam valurile izbindu-se violent de faleză şi frânturile de glasuri aduse de vînt, asemănătoare confettilor pe care le azvârliserăm toţi acum câteva minute.

Aţi văzut?

Ce s-a întâmplat?

Oare sunt bine?

— Eu nu sunt bine deloc! am țipat, dar vîntul mi-a înghițit vorbele.

Nu mă simteam bine de o săptămână şi trei zile, de când Cubby Jones — băiatul cu care mă întâlnisem pe ascuns toată vara, de care fusesem îndrăgostită toată viaţa mea de adolescentă — se hotărâse să-mi frângă inima şi s-o prefacă într-o pulbere fină, pe care apoi o presărase peste toată echipa de fotbal. Echipa de fotbal *a lui Ian*. Nici nu era de mirare că fratele meu nu mă mai suportă.

Aşa că, nu, nu mă simteam deloc bine. Şi nu aveam să-mi revin o bună bucată de timp.

Poate chiar niciodată.

Calea sălбatică a Atlanticului

Tot eu sunt, floricica mea. Îți dau un sfat extraordinar de important în etapa de pregătire a excursiei tale. Citește cu atenție, fiindcă urmează una dintre puținele reguli stricte din acest volum. Ascultă? Ca turist aflat pentru prima oară în Irlanda, să nu cumva să-ți începi aventura în capitală, în Dublin.

Știu că vorbele mele sunt aspre. Știu sigur că pe site-urile ale căror le dai târcoale de o săptămână, ca o pasare de pradă, ai găsit oferte supertentante în Dublin, dar ascultă-mă. Trebuie să-mi urmezi sfatul din numeroase motive, dintre care cel mai important este următorul:

Dublin e *al dracului* de seducător!

Știu ce ai să faci acum, scumpe. Ai să te cerți cu mine, zicând că dracul nu-i deloc seducător, iar eu o să-ți spun că are o personalitate încântătoare. În plus, în iad, la dracul, poți întâlni oameni interesanți; cât despre cazanele alea cu foc — sunt perfecte ca să te relaxezi în ele.

Dar să nu deviem de la subiect.

În concluzie, Dublin este ca un aspirator, iar tu, un biet cerclu desperecheat — cel pe care l-am pierdut de Revelion. Dacă te apropii prea mult de orașul ăla, o să te soarbă și n-o să ai nicio speranță să ieși teafără și nevătămată de acolo. Îți se pare că sunt excesiv de teatrală? Foarte bine. Am folosit cam multe metafore? Excellent! Așa este și orașul Dublin: un loc teatral, care merită toate metaforele, chiar și în exces. Este plin de muzee interesante, de statui cu porecle caraghios de nepotrivite și de baruri din care răzbate cea mai bună muzică de pe pământ. Oriunde te vei întrepta, vei găsi lucruri pe care vei dori să le faci, să le vezi și să le guști.

Și exact aici apare problema.

Mulți călători bineintenționați au poposit în Dublin cu scopul declarat de a-și petrece aici o zi-două, înainte să-și întrepte pașii spre restul Irlandei. Mulți călători s-au trezit, după o săptămână, că fac a nouăsprezecea vizită în Temple Bar¹, alegându-se doar cu două globuri de sticlă, având spiriduși miniaturali în interior, și cu o pungă plină de tricouri mult prea scumpe.

E o poveste veche de când lumea.

Recomandarea mea fermă (sau, poate, porunca?) este să-ți începi vizita dinspre vest, dinspre Calea Sălbatică a Atlanticului. Mai exact, de la Burren și Faleza Moher. Ajungem imediat și la ele.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Surpriză! Pe măsură ce petrecem timp pe insula noastră extraordinară,

¹ O zonă turistică a orașului Dublin care adăpostește câteva localuri cu muzică irlandeză cântată live. (N. red.)

Respect pății voi trasa câteva sarcini menite să te ajute să intri în relație directă cu Irlanda și să-ți aline povara imensă cu care pornești la drum. Tema numărul 1: continuă să citești. Vorbesc serios. Citește mai departe.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă — un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald*, ediția a treia.

— V-ATI BĂTUT ÎN TIMPUL CEREMONIEI!

Ori de câte ori mama era supărată, vocea ei cobora cu trei octave. Mama avea obiceiul de a scoate în evidență lucruri pe care toată lumea le cunoștea deja.

Mi-am dezlipit ochii de la miile de nuanțe de verde care se derulau prin dreptul meu, dincolo de geamul mașinii, și am tras adânc aer în piept, încercând să rămân calmă. Rochia mea stătea strânsă în jurul meu, ca un tutu murdar, și aveam ochii umflați cât cepele. Nicio șansă să pot interveni. Însă ochiul lui Ian arăta mult mai rău.

— Mamă, ceremonia se terminase deja și...

— Suntem pe partea greșită a șoselei! a urlat Archie.

Mama a lăsat să-i scape o înjurătură, a tras de volan spre stânga, tocmai la timp pentru a evita un tractor, iar eu mi-am înfisat unghiile în prima persoană de lângă mine, care s-a nimerit să fie fratele meu cel mai mare, Walter.

— Addie, încetează! a strigat el la mine. Parcă ne-am înțeles că n-o să-ți mai înfigi ghearele în mine.